

האטרייה הארוכה ביותר בעולם

לפני זמן מה נסעתי ברכבת וממולי ישבו שני בחורים. אחד מהם אמר לחברו "ראה, אתמול אכלנו אטריות ואני מצאתי אטרייה אחת שהייתה ארוכה כל כך" והוא הושיט את ידיו לצדדים כדי להראות שאורך האטרייה היה כמו מקצות האצבעות של ידו הימנית, לקצות היד השמאלית, בערך מטר אחד. על כך ענה השני "זה הכל? לפני ימים אחדים אכלתי אטרייה שהייתה בערך באורך כמו מחלון התא הזה ועד הדלת." וכדי להמחיש זאת קם והלך מחלון התא ועד הדלת, בערך שניים וחצי מטר. הוא חייך בגאווה והתיישב שוב במקומו. ואז סבתא שישבה בתא שלנו גיחכה

ואמרה "אבל ילדים, על מה יש לכם להתגאות. בשנת 1924 אכלתי אטרייה שהייתה ארוכה כמו מכאן ועד לסוף הקרון." והיא דדתה על רגליה החלשות עד סוף הקרון וחזרה, התיישבה והוסיפה "זו הייתה אטרייה שכדאי לספר עליה." בסוף נגמרה לי הסבלנות. נשענתי אחורה ואמרתי "על מה יש לכם בכלל לדבר. אלה אטריות? לי יש האטרייה הארוכה ביותר שבעולם. וכדי להראות לכם זאת אינני צריך לרוץ מעיר אחת לשניה, כי אני מחזיק אותה כאן בכיס מכנסיי." הנוסעים שבקרון אמרו "אז תראה לנו אותה, מתרברב שכמותך." טוב. הכנסתי יד לכיס והתחלתי להוציא את האטרייה, קודם ביד ימין, כמה שרק יכולתי למשוך. אחר כך תפסתי אותה ביד שמאל ומשכתי, ושוב עם היד הימנית, ואחר כך עם השמאלית, והאטרייה עדיין

לא נגמרה. וכך משכתי ומשכתי ומחצית
תא הרכבת התמלא כבר באטרייה
האינסופית שלי ולפני שהגעתי לסוף
הרכבת עצרה בתחנה הסופית והייתי
צריך לדחוף את האטרייה במהירות חזרה
לכיס.

זו באמת האטרייה הארוכה ביותר
שבעולם.

אינכם מאמינים? טוב, אוכל לספר לכם
עוד הרבה על האטרייה הארוכה ביותר
בעולם. אולי אז תאמינו לי.

כאמור דחפתי את האטרייה בחיפזון
חזרה לכיס וירדתי מהרכבת. הלכתי
ברחוב הראשי, אחר כך ימינה מעבר
לפינה, עוד קצת הלאה וישר ברחוב
הצדדי. ואז שמעתי צעקות. והנה שתי
קבוצות ילדים מרביצים אלה לאלה.
אני אומר "מה קורה כאן? מדוע אתם
מרביצים?"

"אלה מסריחים" אומרים ילדים של קבוצה
אחת. "אלה מתגרים בנו" אומרים ילדי
הקבוצה השנייה.

חכו רגע, אני חושב, ומוציא את האטרייה
מהכיס. "שימו לב" אני אומר "הקבוצה
האחת מושכת בקצה אחד, הקבוצה שניה
בקצה האחר. מי שימשוך את השני לצדו,
הוא מנצח."

הילדים תופסים את האטרייה שלי
ומושכים ומושכים ומתאמצים ואז אני
נושך את האטרייה באמצע והיא מתפרקת
לשתיים.

בום! משני הצדדים נופלים הילדים על
הישבנים שלהם, ואני מחבר את הקצוות
הקרועים של האטרייה בקשר חזק, דוחף
אותה חזרה לכיס וצוחק. כך זה היה עם
האטרייה הארוכה ביותר שבעולם. עכשיו
בוודאי תאמינו לי.

מה? אינכם מאמינים עדיין? יפה. אז אני

חייב לספר לכם עוד סיפור על האטרייה שלי, הארוכה ביותר בעולם.

הלכתי פעם לספר כדי שיקצץ קצת את שערותיי. נכנסתי וראיתי את הסינור הלבן של הספר, תלוי על וו, אבל את הספר לא מצאתי. כנראה הלך לאן שהוא.

התיישבתי וחיכיתי לו בשקט. כעבור רגע נכנס למספרה אדון מכובד, התיישב בכיסא ואמר "בבקשה תספורת, אבל לפי האופנה האחרונה."

אולי אעזור לספר, חשבת. הורדתי את הסינור מהוו, ולבשתי אותו. "עכשיו תהיה לך תספורת שכולם יתפלאו ממנה"

אמרתי. התחלתי לקצץ את שערותיו והורדתי את כולן, עד האחרונה. הוא ישב בכיסא ולא דיבר מילה. ואז הוצאתי את האטרייה שלי מהכיס והתחלתי לסלסל אותה על ראשו הקרח, בסלסולים ובתלתלים יפים. כמה יפה הוא נראה!

עוד נתן לי את תמורת מאמצי חמישים שקל והלך. הלכתי אחריו, גם מתוך סקרנות, וגם כי רציתי להחזיר לעצמי את האטרייה. ואמנם התסרוקת נראתה יפה מאוד. כולם הביטו עליו בהערצה ובפליאה. ראש מלא אטריות, זה לא דבר רגיל. והאיש הלך גאה כמו תרנגול על ערמת זבל.

עד שבפינת הרחוב עברה ילדה שצעקה "אמא, ראי את האיש עם אטריות על הראש!" באותו הרגע האיש הבין שקורה משהו. הוא הוריד מהראש את התסרוקת היפה שהכנתי לו והביט. רק אטרייות! איזה כעס! הוא זרק אותה בכעס על הארץ, רץ חזרה למספרה ועשה שם הצגה שלמה. ואני, כמובן, לא הראיתי את עצמי. למזלי האיש לא הבין איזה אטרייה בלתי רגילה נשא על ראשו. אספתי אותה והכנסתי שוב לכיס. עכשיו תאמינו? לא?

עוד לא? מה אוכל לעשות כדי שתאמינו
לי? אולי אוציא פשוט את האטרייה
מהכיס?
רגע. לגמרי שכחתי! איזה מזל בישי! כעת
נזכרתי שהאטרייה כבר לא אצלי. פשוט,
בהיסח הדעת אכלו לי אותה. וזה היה כך:
הייתי בגן חיות עם כל ילדי הגן. תארו
לעצמכם, אני לבדי עם כל הילדים האלה.
וצריך להשגיח שלא יעלה להם איזה
תעלול לראש, שלא יזרקו אבנים על הפיל
או שלא ימשכו בזנבו של האריה. כי בגן
חיות אסור לעשות את זה!
ומה אעשה כדי לשמור על כל הילדים?
ובכן, הוצאתי מהכיס את האטרייה
הארוכה ביותר שבעולם וקשרתי אותה
סביב הילד הראשון. ואחר כך קשרתי כך
את הילד השני וכך הלאה עד שכל ילדי
הגן היו קשורים זה לזה באטרייה
הארוכה. את קצה האטרייה החזקתי ביד

וכך הובלתי את הילדים בגן החיות. אבל
ביציאה הבטתי אחורה.
וי! אף ילד לא הולך אחרי! וגם האטרייה
הארוכה ביותר איננה. הפספוסים האלה
פשוט אכלו, כל אחד חתיכה, והתפזרו
בכל הגן. עכשיו הייתי צריך לרוץ ולאסוף
אותם, אחד אחרי השני.
והילדים האלה הם האשמים שלא אוכל
להראות לכם את האטרייה הארוכה
ביותר בעולם.